

ସାହିତ୍ୟ ସାଧାରଣ ଜନତାର ସ୍ଵର ହେଉ, ଖଟିଷୁଆ
ଦିନ ମଞ୍ଜୁରିଆର କଥା କହୁ : ବିପିନ ମହାନ୍ତି

ବିପିନ୍ ମହାନ୍ ଓଡ଼ିଆ
ଶୀତି କବିତା ଜଗତର
ଗୋଟେ ଶ୍ରୀଦାଶୀଳ
ଉଜାରଣ । ତାଙ୍କ
କବିତାର ଛଳଛଳ ପଣ,
ଆବେଗ, ପ୍ରେମ,
ଅନୁରାଗ ସବୁ ଯେମିତି
ଘୁମନ୍ତ ଆଖୁର ଗୋଟେ
ମୁଗ୍ଧ ମଧୁବନ । ତାଙ୍କ
ଶୀତି କବିତା ପରିବ୍ୟାପ୍ତ
ପ୍ରୀତିର ଠିକଣା ଠାରୁ
ପାପୁଲିଏ ପ୍ରେମ ଯାଏ ।
ତାଙ୍କ କବିତାର ଲାଳିତ୍ୟ
ବେତେବେଳେ ନଈର
କୁଳୁକୁଳୁ ପରି ଶୁଭେ ତ
କେତେବେଳେ ଶୁଭେ
କୋଇଲିର କଷ ପରି
ମିଠା ମିଠା । କବିତା
ଗଢଣରେ ତାଙ୍କର
ନିଆରାପଣ ତାଙ୍କୁ କରିଛି
ଅନନ୍ୟ । କବିଙ୍କ ସହ
ଏଥରର ଆଳାପ..

ପ୍ରଷ୍ଟୁତି : ସେବିକ୍ଷୀ ସାହୁ

- କେମିତି ହୋଇଥିଲା ଆପଣଙ୍କ ସୃଜନର ଆଦ୍ୟ ସ୍ଥୁରଣ ?

■ ଫୁଲ ଫୁଲିବାର ମହାର୍ଯ୍ୟ ଅନୁଭବକୁ କ'ଣ ଫୁଲିଏ କହିପାରେ ? ସୃଜନର ଆଦ୍ୟସ୍ଥୁରଣ ଏକ ଅବ୍ୟକ୍ତ ପୁଲକର କଥା । ଲେଖକଟିଏ ହେବାର ଅଭିପ୍ରାୟରେ ଲେଖନଥିଲି କି କଥା ହେବାର ବାସନା ମୋତେ ଅଭିପ୍ରେତ କରିନଥିଲା ଲେଖବା ପାଇଁ । ଲେଖୁଳେଖୁ ଲେଖିଥିଲି । ଦୁଃଖ, ଦୈନ୍ୟ, ବିରହରେ ଜୀବାରୀତ ମୋର ଆଦ୍ୟ ଯୌବନକୁ ଭୋଗେଇଥିବା ଭାବନାର ଆଦ୍ୟସ୍ଥୁରଣ ଥିଲା ମୋର ସୃଜନ । ସେ ଗାଥାକୁ ନେଇ ହେଉ, ମାଆକୁ ନେଇ ହେଉ ବା ପ୍ରେମକୁ ନେଇ ହେଉ, ମୁଁ ଦୁଃଖରେ ସ୍ଵର୍ଗରେ, ଭାବରେ, ଅଭାବରେ ଅହରହ ଭୋଗୁଥିଲି ମୋର କବିତାକୁ ।

■ ଗୀତି କବିତା ପ୍ରତି କେମିତି ଆକୃଷ ହେଲେ ? କେମିତି ଥିଲା ସାହିତ୍ୟ ଜଗତରେ ପ୍ରଥମ ପ୍ରବେଶର ଅନୁଭୂତି ?

■ ମୁଁ ଗାତିକବିତା ପ୍ରତି ଆକୃଷ ହୋଇଛି ବା ଗାତି କବିତା ମୋ’ଉପରେ ସବାର ହୋଇଛି କହିବା ସହଜ ନୁହେଁ, ପ୍ରଥମରୁ କହିଛି ଗାଥାର ମଣିଷ ମୁଁ । ଶୈଶବ ମୋର କଟିଛି ଗାଥାରେ । ମାଆର ଲୋରି ହେଉ ବା ଗାଥାର ଡାଗ ଡାମାଳ ହେଉ ବେଶତାବେ ପ୍ରଭାବିତ କରିଛି ମୋ’ ସର୍ଜନାକୁ, ମୋ’ ବୋବାର ବାବ ପରିଷିଖ ମୁଁ ଲେଖାରୀ

ଚଉଡ଼ିଶା, ରାମାଯଣ ମହାଭାରତ ତ ସବୁ ଗାତିମୟତାର କଥା କହିଛି । ପାଲା, ଦାସକାଠିଆ, ସଂକୀର୍ତ୍ତନ ଇତ୍ୟାଦି ଗୀତରେ ପର୍ଯ୍ୟବେଶିତ ଆମ ଲୋକଙ୍କଳା । ଗୀତ ତ ଆମ ମଞ୍ଚରେ । ଆମ ସମାଜ, ସଂସ୍କାର, ପରମରା କ'ଣ ଗାତକୁ ହାତି ସମ୍ବନ୍ଧ । ପାରମରିକ ଜୀବନ ଜିଜବାର କଳା ମୋତେ ଗୀତି ହିଁ ଶିଖେଇଛି । ଲୁହରେ ବଦୁରା ଆଖି, ଭୋକରେ ଆଉରା ପେଟ ଦେଶ ସହଜ ମନେ କରିଛି ଗାତିଟିଏ ହୋଇ ୪୦ରୁ ଉକୁଟି ଆସିବା ପାଇଁ । ଗୀତି କବିତା ମୋ’ ଦୁଃଖର ଦୋହା । ବାକି ରହିଲା ସାହିତ୍ୟ ଜଗତରେ ପ୍ରଥମ ପ୍ରବେଶର ଅନୁଭୂତି । କର୍ମମୟ ଜୀବନ ମୋର କଟିଥିଲା ଓଡ଼ିଶା ବାହାରେ । ବାୟୁସେନାରେ ଯୋଗଦେଇ ଭାରତର ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନ ଥିଲା ମୋର କର୍ମଭୂମୀ । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା, ଓଡ଼ିଆ ପଢ଼ପତ୍ରିକା ଅପହୃତ ଥିଲା । ଅବଶ୍ୟ ସେ ସମୟରେ ଏତେ ପତ୍ର ପଢ଼ିବା ବାହାରୁ ନ ଥିଲା । ଲେଖାଲେଖୁ ଜାରି ଥିଲେ ବି ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇପାରୁ ନଥିଲା । ଓଡ଼ିଶାକୁ ଫେରିବା ପାରେ ନିଜ ଲେଖାକୁ ଛପା ଅକ୍ଷରରେ ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଲା, ସାହିତ୍ୟକର ମାନ୍ୟତା ଓ ପାଠକୀୟ ଶ୍ରଦ୍ଧା ବି । ସାହିତ୍ୟ ଜଗତରେ ମୋର ପ୍ରବେଶ ଯେଉଁକି ଆକସ୍ମୀକ ସେଉଁକି ରୋମାଞ୍ଚକର ଆଉ ମୋ’ ପାଇଁ ଏକ ବିସ୍ମୟ ଅନୁଭୂତି । ସେ ପ୍ରବେଶ ଏତେ ଆକସ୍ମୀକ ଥିଲା ଯେ ସେ ରୋମାଞ୍ଚକର ମୁହଁର୍କୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ସମ୍ବନ୍ଧ ନୁହେଁ ।

ଆଦ୍ୟ ନେଇ ଆପଣଙ୍କର ଏ ଯାତ୍ରା ?

■ ଦୁଃଖ ମୋର ସର୍ଜନର ସ୍ଵାକ୍ଷରାତ୍ମିକା । ଆଦ୍ୟ ଜୀବନ ମୋର ଥିଲା ଖୁବ୍ ସଂଘର୍ଷପୂର୍ଣ୍ଣ । ପିତା ମାତାଙ୍କୁ ହରାଇ ପରିବାରର ଦାସିଦ୍ଵାରା ମୁଣ୍ଡାଇ ଚାଲିବା ଥିଲା ଖୁବ୍ କଷ୍ଟକର । ସବୁ ଅଭାବରେ ଭାବକୁ ଖୋଜୁଥିଲି ମୁଁ । ସେ ଗାଥାକୁ ନେଇ ହେଉ କି ପ୍ରେମକୁ । ବୈରାଗ୍ୟ ମୋତେ ବିରହର ବାରୁଣୀବାନ୍ଦରେ ଠିଆ କରେଇଥିଲା । ଏଣୁ ସମୟ ହିଁ ମୋର ସାରସ୍ଵତ ପ୍ରେରଣା । ଲେଖୁ ଲେଖୁ ଲେଖକଟିଏ ହେବାର ଯୌଭାଗ୍ୟ ଅନୁଭୂତି ମୁଁ । ନିଜ ପାଇଁ ନିଜେ / ଦୁଃଖଟିୟେ ମୁଁ ଯେ / ନିଜତି ତିଆରି କରେ / ଦୁଃଖରେ କବିତା / ଲେଖୁ ହୁଏ ବୋଲି / ନିତି କବିତାରେ ମରେ’ ।

ଆଦ୍ୟ ଗୁରୁ ମୋର ପିତା ମାତା । ଯେହିଁମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଜିଜବାର କଳା ଶିଖୁଛି । ଭୋଗେଇଥିବା ମୁହଁର୍କର ମାନଚିତ୍ର ମୋ କବିତାରେ ପ୍ରକଟିତ । ସାହିତ୍ୟ ମୋ ଜୀବନର ପାଣ୍ଡିଲିପି, ତାଙ୍କ କ'ଣ ଆହରଣ କରିହେବ କେଉଁ ପାଠଶାଳାରୁ । ବିତେଇଥିବା ବିଯତ ଓ ହଜେଇ ଥିବା ସ୍ଵର୍ଗମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ସ୍ଵରଣ କରିବି ଯିଏ ମୋ’ ସାହିତ୍ୟକୁ ରକ୍ଷିତ କରେଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତ ଆଦ୍ୟ ଯୌବନର ଏକାକିତ୍ତ ଆଉ ନିଃସଙ୍ଗତା ମୋର ଗୁରୁ ।

ଆର ମାତା ରହିଲା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ

■ ଅକ୍ଷରେ ଲାଗି ରିମିକ୍ ପଦାଳି

- ପ୍ରକାଶିତ ପୁସ୍ତକ ■

୧-ହଜାରଛି ତୁମ ପ୍ରାଚିର ଠିକଣା (୨୦୦୭)	୫- ଚଗଲା ଗଇତି (୨୦୧୭)
୨- ଦୁଷ୍ଟ ପ୍ରାଚିପତି (୨୦୧୦)	୭- ଫେସବୁନ୍ଦ କବିତା (୨୦୧୭)
୩--ଅଫେରା ଅଭୀତ (୨୦୧୧)	୯- ପାପୁଳିଏ ପ୍ରେମ (୨୦୨୦)
୪- ଫୁଲେଇ ଫାର୍ମଣ (୨୦୧୩)	୮- କିଛି କଥା କିଛି ବ୍ୟଥା (୨୦୨୨)
	୯- ଭିନ୍ନ ସୃଷ୍ଟି: ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି (୨୦୨୨)

ଲେଖକାରେ ମୁଁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମର୍ଥ
ହୋଇପାରିନାହିଁ । ଏବେବି ଅନ୍ୟର ଲେଖା
ପଡ଼ିଲେ ଶର୍ଷା ହୁଏ । ଏ ଶବ୍ଦ, ଏ ଭାବନା
ମୋ’ ଭିତରେ ଅଳ୍ପରୁଚି ହେଲାନାହିଁ
କାହିଁକି ? ଏଇ ଦିବ୍ୟ ଭାବନା ନେଇ ମୁଁ
ଯେତେବେଳେ କବିତାର ନିକଟରାର
ହୋଇଛି ସେତେବେଳେ ଆମ୍ୟପ୍ରୋକ୍ଷ
ପାଇଛି । ‘ଦୂଷ୍ଟ ପ୍ରଜାପତି’ ମୋର
ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ବହି । ଛଳଛଳ ଭାବର
ନିର୍ଣ୍ଣରଣ୍ଟିଏ ସେ ଲେଖାରୁ ନିରିକ୍ଷି
ପଡ଼ିବାର ପ୍ରତାୟମାନ ହୁଏ । ଜାଦକ
ପ୍ରେମର ଯାକୁଳ୍ୟମାନ ପାଶୁଲିପିଟିଏ ସେ
ପୁଷ୍ଟକ । ‘ଦୂଷ୍ଟ ପ୍ରଜାପତି’ ଯେତିକି
ପାଠକୀୟ ଶ୍ରୀରା ସାହିତ୍ୟରେ
ଲେଖକାଯ ପରିଚିତି ମୋତେ ଦେଇଛି ।
ଏବେ ବି ଓଡ଼ିଶାର କୋଣ ଅନୁକୋଣରେ
ପାଠକମାନେ ମୋତେ ‘ଦୂଷ୍ଟ ପ୍ରଜାପତି’
କୋଣି ମୟୋମନ ଜରନି ।

- କୁହାୟାଉଛି ମାଡ଼ଭାଷା ଏବେ
ସଂକଟରେ । ଏଥିରୁ ମୁଣ୍ଡ ପାଇବାର
ମାର୍ଗ କବିତାକୁ ଆଧାର କରି
କରାୟାଇ ପାରିବ କି ?

■ ■ ■ ମାତ୍ରଭାଷା ଏବେ ସଂଶୟରେ କିନ୍ତୁ
ସଂକଟରେ ନୁହେଁ । ଭାଷା ଭିରିକ ପ୍ରଦେଶ
ଭାବେ ଓଡ଼ିଶା ଅନ୍ୟତମ ରାଜ୍ୟ ।
ଓଡ଼ିଶାନ୍ତ୍ୟ, ଓଡ଼ିଶା ସଂଗୀତ, ଓଡ଼ିଶାର
ଛୁକଳା ଏ ରାଜ୍ୟର ବୈଶମ୍ୟ ।
ଏତେବୁନ୍ତ ସଂକଟରେ ପକେଇ ଦେଇ
କ'ଣ ଗୋଟିଏ ଜାତି ତିଷ୍ଠିପାରିବ । ହଁ
ମାନୁଷୀ ମୋବାଇଲ, ସୋସିଆଲ ମିଡ଼ିଆ
ପ୍ରଭାବରେ ଏବେ ସମାଜ ସ୍ଥାଶୁଦ୍ଧ ଆଢ଼କୁ
ଗତିକରୁଛି । ଟିଟିଏ ଆଉ ଦେଖିବାକୁ
ମିଳୁନି । ସ୍ମୁଲ କଲେଜରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା
ଗୋଟିଏ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ବର୍ଷମାନ ପିତ୍ତିଙ୍କର
ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ପ୍ରତି ଅନାଗ୍ରହ ଚିତ୍ରର ବିଷୟ
ହୋଇଥିଲା । ହୋଇଥିଲା ।

ହେଲାରି । ସରକାରୀ ଭୟାଧାନତା ଦ୍ୱାରା
 ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ସଂକଟ ଆଡ଼କୁ ଗଠି
 ନେଇଛି । ଏକ ବିନୃତ ଓଡ଼ିଆର ଉଚାଶଣ
 ଓ ବ୍ୟପନହାର ସମାଜରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି
 । ପ୍ରିୟ ମିତ୍ରିଆ ଠାରୁ ଜଳେକୋମିନ୍‌କୁ
 ମିତ୍ରିଆ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାହାର ଏ ଦିଗରେ ନିଶ୍ଚା
 ନାହିଁ । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ସରକାରୀ ଓ
 ବେସରକାରୀ ଭାଷା ଭାବେ ବ୍ୟପନାର
 କରାଯିବା ପାଇଁ ଦୀର୍ଘ ନଥ ବର୍ଷ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵ
 ସମୟ ଧାରୀ ଭାଷାପ୍ରେମୀ ମାନଙ୍କ କଳା
 ପତାକା ଆଯୋଳନ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଦିନେ ଉପରୁପ
 ନେବ । ଏ ଭାଷା ଥିଲା, ଅଛି ଓ ରହିବ ।
 କିନ୍ତୁ ଭାଷାକୁ ନେଇ ସମାଜର ଦୃଷ୍ଟିଜୀବୀ
 ବଦଳିବା ଦରକାର । ମୁଁ ଓଡ଼ିଆ ମୋ'ଭାଷା

A photograph of two men standing side-by-side. The man on the left is wearing a white vest over a blue patterned shirt and holding a microphone. The man on the right is wearing a red patterned shirt. They are positioned in front of a blue and white decorative backdrop.

A group of men are standing together indoors, smiling. The man in the center-right is wearing a pink shirt and holding a framed certificate or award. Other men are holding glasses and a small trophy.

ବଢ଼ିଆ । ଆଉ ଯେତେ ଭାଷା ଶିଖୁଛ ଶିଖ
 ନିଜ ମାଦୃଭାଷା ମହତ ରଖ ।
 କବିତା ବି ତ ଗୋଟିଏ
 ମାର୍ଗ ଭାଷାକୁ ସଂକଟରୁ ମୁଲୁ
 କରିବାକୁ । ଭାଷା ବ୍ୟବହାରରେ ତା'ର
 ଶ୍ରୀବୃଦ୍ଧି ସାଧନ କରିଥାଏ । ବ୍ୟବହାର
 ନ ହେଲେ ଭାଷା ସ୍ଥାପନ୍ତି, ପଞ୍ଚ
 ପାଲଟିଯିବ । ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ମାନ୍ୟତା
 ପାଇଥିବା ଗୋଟିଏ ଭାଷା ଗହରେ ହେଉ
 କି କବିତାରେ ହେଉ ନିଷ୍ଠା ଉର୍ଫମୁଖୀ
 ହେବ । ଓଡ଼ିଶା ଭିତରେ ସମସ୍ତ ସୂଚନା
 ଫଳକ, ନିମନ୍ତଣ ପତ୍ର ଓ ସରକାରୀ
 ପ୍ରରରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଉତ୍ସାଦି ସବୁ ଓଡ଼ିଶାରେ
 ହେବାର ସଂକଳ୍ପ ଆମକୁ ନେବାର ବେଳ
 ଆସିଛି ଅନ୍ୟଥା ପର ପଢ଼ି ପାଇଁ ଆମେ
 ଉତ୍ତରଦୟୀ ରହିବା ।

କବି ହେବା ପଛରେ ସାମାଜିକ
ପରିଚୟ ବା ସ୍ଵୀକୃତି ବ୍ୟତିତ ଆଉ
ସବୁ କ'ଣ କାରଣ ଥାଏ ?
କବିତାରେ କାହାର ମାନସିକତା
କେବିରେ ଗଲା ଦିଏ ?

ପ୍ରଭାବାଜନ ସମ୍ବଦ କି ?
କବି ହେବା ପଛରେ କୌଣସି
କାରଣ ନିହିତ ନ ଥାଏ । କବି ଏକ
ସ୍ମୃତାବିକ ସୃଷ୍ଟି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୃଷ୍ଟି
ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କବିତାର ଅଂଶ ।
ପ୍ରଳାପତ୍ତିର ତେଣାରେ, ଫୁଲର
ପାଖୁଡ଼ାରେ, କୋଳିର କୁହୁରେ ବା
ପ୍ରେମିକାର ଆଖରେ ଥିବା କବିତାକୁ
କେବଳ କବିଟିଏ ହଁ ପଡ଼ିପାରେ । କବିର
ପୁଣି ସାମାଜିକ ପରିଚୟ ଆଉ ସ୍ଵିକୃତି
କ'ଣ । ତା' କବିତା ତାକୁ ଆୟୁଷ୍ମାନ
କରେ ଆଉ ସାମାଜିକ ପରିଚୟ ଓ
ସ୍ଵିକୃତି ଆଣିଦିଏ । ସବୁ କବିତା
ଲଖୁଥିବା ଲେଖକ କବି ନୁହୁଣ୍ଡି ବା ସବୁ
ଲେଖା କବିତା ନୁହୁଣ୍ଡି । ତେବେ ହଁ
କବିତାରେ କାହାରନା କାହାର ମାନସିକ
ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ବଦ । ଗୋଦାବରାଙ୍କ
ଉଠ କଙ୍କାଳ / ଛିତ୍ର ଶୃଙ୍ଗାଳ / ଜାଗ
ଦୁର୍ବଳ.... ଭଳି ଆହୁନ ଭରା କବିତା
ତାହାଲେ କ'ଣ କବିତାରେ ମାନସିକ
ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ବଦ ?

- ପରବର୍ତ୍ତନର ଆଭାସ ଦେଇଛାହଁ ।
ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଭିକ୍ଷ୍ୟତକୁ
ନେଇ ଆପଣ କେତେ
ଆଶାବାଦୀ ? କ'ଣ କଲେ
ସାହିତ୍ୟ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ
ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିବ ?
- ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟକୁ ନେଇ ମୁଁ ଖୁବ୍
ଆଶାବାଦୀ । ପୂର୍ବରୁ କହିଛି ଓଡ଼ିଆ

। ଓଡ଼ିଶା ଏକ ଭାଷା ଭିତ୍ତିକ ରାଜ୍ୟ ।
ଅନେକ ସୁମଧୁର ପ୍ରାଚୀୟ ଭାଷାର ସମନ୍ତି
ଏ ଭାଷାକୁ କରିଛି ରଙ୍ଗିମନ୍ତ । ସେ
ବରହମପୁରୀ ହେଉ ଥାବା ବାଲେଶ୍ଵରୀ । ସବୁ
ସମ୍ମଲପୁରୀ ହେଉ କି କୋଶଳୀ । ସବୁ
ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା । ବିଭିନ୍ନଭାବ ଭିତରେ
ଏକଭାବ ଆମ ଭାଷାର ଅନ୍ତିମତା । ଯେଉଁ
ବିଭାବକାରୀମାନେ ପ୍ରାଚୀୟ ଭାଷା
ଆଧାରରେ କୋଶଳ ରାଜ୍ୟ, ପୂର୍ବ ଓଡ଼ିଶା
ବା ପର୍ବିତ ଓଡ଼ିଶା ଭଲ ଦୁଷ୍ଟ
ମାନସିକତାରେ ଓଡ଼ିଶାକୁ ବିଭାଜନ
କରିବାକୁ ଚକ୍ରାନ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ
କେବେହେଲେ ଅଖଣ୍ଡ ଉତ୍କଳର ସନ୍ତାନ
ନୁହୁନ୍ତ । ପାଞ୍ଚଶହ ଚକ୍ରାରେ ମୁଣ୍ଡ
ବିକିନେର ବିଧାନସଭା ବା ରାଜ୍ୟସଭାକୁ
ଜଣେ ଯୋଗ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥନିଏ ନପଠାଇ,
ବିକାଶ ହୋଇନ୍ତି ବୋଲି କୁମ୍ଭୀର କାନ୍ଦଣ
କାନ୍ଦଣେ କଣ ହେବ । ତୁମ ମୌଳିକ
ସମାସାର ସମାଧାନର ବା ଉପାୟପନର
ଶାଶ୍ଵତ ନହେଲେ ସ୍ଵର ବିଧାନସଭା ବା
ପାର୍ଲିଅମେଣ୍ଡରେ ନ ପହଞ୍ଚିଲେ କି ବିକାଶ
ହେବ । ଏଣୁ ସାହିତ୍ୟ ସମାଜକୁ ସଶକ୍ତ
କରେ, ସମୃଦ୍ଧ କରେ, ଔକ୍ତ ପଣ୍ଡରେ
ଆବଶ୍ୟକ କରେ ।

ଏଣୁ ସାହିତ୍ୟ ସାଧାରଣ
 ଜନଦାର ସ୍ଵର ହେଉ, ଖଚିଖୁଆ ଦିନ
 ମଙ୍ଗରିଆର କଥା କହୁ । ପାଠକଟିଏ
 ଯେତେବେଳେ ନିଜେ ଭୋଗୁଥିବା ଦୁଃଖ
 ଦୈନିୟ ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ କବିତା ଭିତରୁ
 ଅବଲୋକନ କରିବ ସେତେବେଳେ
 ସାହିତ୍ୟ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ
 ପହଞ୍ଚିବ । ଓଡ଼ିଆର ସୃଷ୍ଟି ସବୁ ଅନ୍ୟ
 ଭାଷାରେ ଅନୁଦିତ ହେଉ ଏବଂ ଅନ୍ୟ
 ଭାଷାର ଗଛ, କବିତା, ପ୍ରବନ୍ଧ ଆମ
 ଭାଷାକୁ ଅନୁଦିତ ହୋଇ ଆମ ଭାବନାର
 ପରିସମାକୁ ଦୃଢ଼ କଲେ ହିଁ ସାହିତ୍ୟ
 ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚ

■ କବି ଜୀବନରେ ପୁରସ୍କାରର
ଶୁଭୁତ୍ତ କେତେ ? ଆହିତ୍ୟ
ମାଧ୍ୟମରେ କେଉଁ ବାର୍ଷାଚି ସମସ୍ତଙ୍କ
ପାଖକୁ ଯାଉ ବୋଲି ଆପଣ
ପାଇଁବୁ ।

■ ■ ଲେଖକ ଜୀବନର ପୁରସ୍କାର ଶୁଭୁତ୍ତ
ବିଶେଷ ବହନ କରେ ନିଶ୍ଚଯ ।
ପୁରସ୍କାରଟିଏ ପାଇଲେ ଲେଖକ ଆହୁରି
ଯନ୍ମବାନ ହୁଏ ତା ସୃଷ୍ଟିକୁ ରହିମନ୍ତ
କରିବା ପାଇଁ କିନ୍ତୁ ଏଇ ଚେକାରେକି
ବିକାଳିଶାର ପୁରସ୍କାରର ମାନେ କିଛି ନ
ଆଏ । ଯୋଗ୍ୟ ସାହିତ୍ୟକଟିଏ ପୁରସ୍କାର
ନ ପାଇଲେ ସାଧାରଣରେ ଭୁଲୁଞ୍ଗନ ହୁଏ
। ସାହିତ୍ୟ ସମାଜକୁ ସଂଗୀତ କରୁ ।
ଆମ ଭାଷା, ସଂସ୍କୃତ, ପରମରାର
ସୁରକ୍ଷା କରୁ । ମୁଁ ଚାହୁଁଦି ସାହିତ୍ୟକଟିଏ
ପୁରସ୍କାର ପହରେ ନ ଗୋଡ଼ାଇ ଭଲ
ସର୍ଜନଟିଏ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଭେଟି ଦେବାର
ସଂକଳ୍ପ ନେଉ । ଚନ୍ଦନ ପକ୍ଷିଆ ଓ
ପୁରସ୍କାର ଅର୍ଥବାଚି ଏ ଦୁଇଟି ବର୍ତ୍ତମାନ
ପୁରସ୍କାର ଚନ୍ଦନରେ ସ୍ଵର୍ଗତାର ବାଧକ
ବୋଲି ମୋର ମନେ ହୁଏ । ଏ ଦିଗରେ
ସଂଦ୍ରାର ଆସିବା ଦରକାର ।
ଲେଖକାର ଯଦି / ଲେଖକରେ ଲେଖକରେ
/ ଏମିତି କବିତା ଗୋଟି / ଶତ୍ରୁ
ତୁମକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରୁ / ସାମା ପାରୁ
ଆସୁ ଛୁଟି / ଦେଶ ଚୁକ୍ତିକରୁ କବିତା
ବଦଳେ / କବିର କଳମ କିଣୁ /
କବିତାରେ ତା'ର ଶତ୍ରୁ ତ ଛାର / ସାରା
ବିଶ୍ଵକୁ ଜିଣୁ ।

